

Ochranné léčení a vazba

Pokud bylo obviněnému uloženo a má nastoupit ochranné léčení ústavní formou, je podmínkou držení ve vazbě přesvědčivé odůvodnění vysvětlující, proč takovýmto léčením ani přes jeho ústavní formu nelze dosáhnout účelu vazby. Nedostatečnost takového odůvodnění představuje porušení práva na soudní ochranu zaručeného čl. 36 odst. 1 Listiny.

(Nález Ústavního soudu České republiky sp.zn. IV.ÚS 2090/24 ze dne 9.10.2024)

Ústavní soud rozhodl o ústavní stížnosti stěžovatele D. P., t. č. Vazební věznice Teplice, zastoupeného Mgr. MUDr. J.M., advokátem, sídlem T., proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. května 2024 č. j. 4 To 198/2024-25, za účasti Krajského soudu v Ústí nad Labem, jako účastníka řízení, a Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem, jako vedlejšího účastníka řízení, tak, že usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. května 2024 č. j. 4 To 198/2024-25 bylo porušeno základní právo stěžovatele zaručené čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. května 2024 č. j. 4 To 198/2024-25 se ruší.

Z odůvodnění

I. Skutkové okolnosti věci a obsah napadeného rozhodnutí

1. Ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen "Ústava") a § 72 odst. 1 písm. a) zákona č. [182/1993](#) Sb., o Ústavním soudu, stěžovatel navrhuje zrušit v záhlaví uvedené rozhodnutí s tvrzením, že jím byla porušena jeho ústavně zaručená práva zakotvená v čl. 8 odst. 1, 2 a 5 a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina").

2. Z ústavní stížnosti a jejích příloh se podává, že stěžovatel je stíhán pro zvláště závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) zákona č. [40/2009](#) Sb., trestní zákoník, přečin výroby a jiného nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 3, alinea první trestního zákoníku, a pro přečin ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a), b), c) trestního zákoníku.

3. Usnesením Okresního soudu v Teplicích (dále jen "okresní soud") ze dne 25. 4. 2024 č. j. 0 Nt 505/2024-17 bylo podle § 71 odst. 2 písm. a) zákona č. [141/1961](#) Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), rozhodnuto, že se stěžovatel propouští z vazby. Okresní soud dospěl k závěru, že obava z případného opakování trestné činnosti, pro niž je stěžovatel stíhán, trvá. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 2 (dále jen "obvodní soud") ze dne 18. 4. 2024 č. j. 2 Nt 2314/2022-131 však bylo ochranné sexuologické léčení, uložené mu rozsudkem okresního soudu ze dne 10. 8. 2021 č. j. 2 T 100/2021-208 v ambulantní formě, přeměněno na ústavní ochranné sexuologické léčení, které je způsobilé zabránit stěžovateli v opakování trestné činnosti a splnit tak účel vazby, jehož výkon byl již nařízen. Proto lze stěžovatele z vazby propustit. Dostatečnost ochranného léčení v ústavní formě přitom dovedl s poukazem na jistou míru stěžovatelova sebeuvědomění a jeho zájmu o léčbu, charakter trestné činnosti vázané výhradně na osoby příbuzné a známé, a povahu ústavní formy léčení, z níž lze dovozovat znemožnění nekontrolovaného přístupu k sociálním sítím a fyzických kontaktům s nezletilými osobami.

4. Napadeným usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen "krajský soud") bylo ke stížnosti státního zástupce usnesení okresního soudu zrušeno a podle § 72 odst. 1 trestního řádu bylo rozhodnuto, že se stěžovatel ponechává ve vazbě z důvodu uvedeného v § 67 písm. c) trestního řádu. Dle krajského soudu selhalo-li řádně vykonávané ambulantní ochranné léčení, nasvědčuje to hlubokému narušení stěžovatele, byť třeba částečně i ze zdravotních důvodů, a riziko opakování trestné činnosti, pro niž je stíhán, a nebezpečnost jeho osoby pro společnost, tím stoupají. Výkon ochranného sexuologického léčení v ústavní formě nelze pokládat za dostatečný ke splnění účelu vazby. Samotné umístění obviněného v příslušném zdravotnickém zařízení sice zabezpečí řádný výkon léčení, tomu se však stěžovatel - podle jeho sdělení - řádně podroboval i ambulantně, tedy na svobodě, a v jeho přístupu k výkonu ochranného léčení tak problém netkví. Účelem vazby je odvrátit, či alespoň eliminovat možnost dalšího páčání trestné činnosti a samotný léčebný režim k tomuto účelu nestačí. Kromě toho skutečnost, že výkon ústavního ochranného sexuologického léčení byl nařízen, ještě neznamená, že by jej stěžovatel mohl, třeba i z nedostatku kapacity, okamžitě nastoupit. V tomto směru okresní soud ani neučinil žádné zjištění. Okresní soud vlastně formálně vzato konstatoval, že důvod vazby obviněného podle § 67 písm. c) trestního řádu je naplněn značnou intenzitou, avšak přesto propouští stěžovatele de facto na svobodu. Ochranné léčení a jeho výkon přitom nepatří mezi zákonné a taxativně určené instituty k náhradě vazby v § 73 a § 73a trestního řádu a orgány činné v tomto trestním řízení by ztratily kontrolu nad dalším chováním stěžovatele, jež v takovém případě výrazně hrozí recidivou trestné činnosti.

II. Argumentace stěžovatele

5. Stěžovatel úvodem vysvětluje, že si je vědom, že se dopouští nevhodného chování, které souvisí s jeho homosexuální pedofilní orientací, má však problém své jednání ovládnout, navíc když je osobou s intelektem blízcím se mentální retardací. Při nařízené ambulantní léčbě spolupracoval, nicméně ošetřující lékař ji pojímal pouze jako patnáctiminutové pohovory jednou za několik měsíců, aniž by byl stěžovatel například podroben odpovídající medikaci léčivými přípravky tlumícími sexuální pud, a takováto léčba pak logicky nemohla být dostatečná. Sám stěžovatel tak prostřednictvím obhájce navrhl, aby mu bylo uloženo ústavní léčení. Obvodní soud tomuto návrhu přisvědčil, a následně se spojil se zdravotnickým zařízením Psychiatrická nemocnice Horní Beřkovice a po zjištění, že zařízení je schopno stěžovatele do ústavního ochranného léčení přijmout, opatřením ze dne 19. 4. 2024 č. j. 2 Nt 2314/2022-134 nařídil výkon ústavního ochranného léčení. Následně bylo okresním soudem rozhodnuto o jeho propuštění z vazby.

6. Napadenému usnesení stěžovatel vytýká, že vazba má být subsidiárním opatřením k omezení osobní svobody, které lze použít tehdy, není-li možné jejího účelu dosáhnout jinými opatřeními. Soud nemůže upřednostnit ponechání ve vazbě, je-li tu pravomocné rozhodnutí o ústavním ochranném léčení, které je způsobilé naplnit účel vazby. Stěžovatel se nachází v předstízně vazbě, jejímž účelem je ochrana společnosti před pokračováním v trestné činnosti. Ústavní ochranné léčení vylučuje, že by v těchto jednáních mohl stěžovatel pokračovat.

7. Krajský soud argumentoval, že stěžovatel se již podroboval léčení v ambulantní formě, to však nemělo sebemenší zamýšlený účinek, nezabránilo to stěžovateli v závadné činnosti, což má nasvědčovat hlubokému narušení stěžovatele a v důsledku toho nelze výkon ochranného sexuologického léčení v ústavní formě pokládat za dostatečný ke splnění účelu vazby. Dle stěžovatele však soud pominul, že ambulantní léčení probíhalo, jak již bylo zmíněno výše, jen velmi omezenou formou, a to byť stěžovatel léčbu nemařil. Stěžovatel byl v podstatě ponechán sám sobě, což vedlo k páčání další trestné činnosti. Od ústavního léčení lze očekávat jiný přístup a stěžovatel doufá, že se mu jím konečně dostane řádné péče.

8. Krajský soud tvrdí, že pokud je účelem vazby odvrátit další páčání trestné činnosti, pak k tomu samotný léčebný režim nestačí. Neodůvodňuje však proč. Soud nijak nerozporuje, že ochranné

ústavní léčení by znamenalo, že stěžovatel bude umístěn v psychiatrické léčebně za režimových opatření, která znemožňují přístup na internet a sociální sítě, a tedy šíření dětské pornografie, a při kterých se stěžovatel nemůže dostat do přítomnosti dětí, a tudíž je jakkoliv ohrožovat. Účel vazby byl za tohoto režimu naplňován.

9. Krajský soud dále vyjádřil obavu, že by nemuselo být možné stěžovatele převést rovnou z výkonu vazby do výkonu ochranného ústavního léčení a stěžovatel by se mohl ocitnout na svobodě a pokračovat v trestné činnosti. Stěžovatel ovšem o nic takového ani neusiluje a počítá s tím, že bude z vazby převezen rovnou do léčebny. Jak obvodní soud tak okresní soud si byly při svém rozhodování vědomy toho, že trestní řád nedává pro tuto specifickou situaci konkrétní návod a svými rozhodnutími mezeru v zákoně překlenuly. Obvodní soud okamžitě po rozhodnutí o přeměně ambulantního léčení na ústavní ověřil kapacitu v psychiatrické léčebně a vydal opatření o nařízení výkonu ústavního ochranného léčení. Na to navázal okresní soud svým rozhodnutím o propuštění stěžovatele z vazby za současného převedení do ústavního léčení. Krajský soud spekuluje, že by kvůli nedostatku kapacity mohl stěžovatel do léčebny nenastoupit, namísto toho, aby si při svých pochybnostech ověřil to, co již zjistil obvodní soud, tedy že kapacita v léčebně pro stěžovatele je volná. Okresní soud ani neměl důvod tak činit, protože vše bylo již zajištěno. Krajský soud zcela přehlédl, či ignoroval, že oba soudy nižších stupňů učinily přesně ta rozhodnutí doprovázená organizačními opatřeními, která by zajistila, aby se stěžovatel neocitl na svobodě, a byl převeden z vazby do léčení. Případná neschopnost soudů zorganizovat převedení stěžovatele z vazby do ústavního léčení tak, aby nebyl propuštěn na svobodu, by ani neměla jít k tíži stěžovatele.

III. Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

10. Ústavní soud posoudil splnění procesních předpokladů řízení a dospěl k závěru, že ústavní stížnost byla podána včas k tomu oprávněným stěžovatelem, který byl účastníkem řízení, v němž bylo vydáno napadené rozhodnutí. Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatel je právně zastoupen v souladu s § 29 až 31 zákona o Ústavním soudu. Ústavní stížnost je přípustná (§ 75 odst. 1 téhož zákona a contrario), neboť stěžovatel vyčerpal všechny zákonné procesní prostředky k ochraně svých práv.

IV. Shrnutí řízení před Ústavním soudem

11. Ústavní soud si vyžádal spis okresního soudu sp. zn. 0 Nt 505/2024.

12. Ústavní soud vyzval účastníka a vedlejšího účastníka řízení k vyjádření k ústavní stížnosti (§ 42 odst. 3 zákona o Ústavním soudu). Ti však poskytnuté možnosti k uplatnění argumentů proti podané ústavní stížnosti nevyužili.

V. Posouzení důvodnosti ústavní stížnosti

13. Úkolem Ústavního soudu je ochrana ústavnosti (čl. 83 Ústavy). Ústavní soud v řízení o ústavní stížnosti fyzické osoby není povolán k přezkumu pouhé správnosti použití běžného zákona, nýbrž zasáhnout do rozhodovací činnosti soudů může toliko, shledá-li současně porušení ústavně zaručeného základního práva či svobody [čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy, § 82 odst. 2 písm. a) zákona

o Ústavním soudu].

14. Ústavní soud není další instancí v systému obecného soudnictví (čl. 91 odst. 1 a čl. 92 Ústavy). Vazbě, jakožto legitimní ústavní výjimce z obecného pravidla nepřipustnosti zásahu do osobní svobody jednotlivce (čl. 8 odst. 5 Listiny), však je v judikatuře Ústavního soudu věnována mimořádná pozornost. Vazba představuje významný zásah do života obviněného, neboť jej izoluje od rodinného a sociálního prostředí a nezřídka jej stigmatizuje, což má pro něj závažné sociální, psychologické a ekonomické důsledky, spočívající v pozbytí možnosti pracovat a tím i zdroje příjmů. Výjimečnost tohoto zajišťujícího institutu je dána především tím, že zbavuje svobody a vystavuje popsaným negativním dopadům osobu presumovaně nevinnou před definitivním vyslovením její viny [srov. náleze ze dne 12. 8. 2008 sp. zn. II. ÚS 897/08 (N 139/50 SbNU 235)].

15. Výklad konkrétních skutečností odůvodňujících vazbu podle § 67 trestního řádu je především věcí obecných soudů. Ty musí při znalosti skutkových okolností v dané fázi trestního řízení posoudit, zda zjištěné okolnosti nasvědčují tomu, že byl spáchán skutek, pro který bylo zahájeno trestní stíhání, zda má znaky trestného činu, zda jsou zřejmé důvody k podezření, že daný trestný čin spáchal obviněný, zda existuje důvodná obava, že se obviněný zachová způsobem uvedeným v § 67 trestního řádu (v případě tzv. předstižné vazby, že bude opakovat trestnou činnost, pro niž je stíhán, dokoná trestný čin, o který se pokusil, nebo vykoná trestný čin, který připravoval nebo kterým hrozil) a zda účelu vazby není možno dosáhnout jinak. Rozhodování o vazbě přitom nelze pojímat jako rozhodování o vině obviněného a jemu uloženém trestu.

16. Při přezkumu ústavnosti je klíčové naplnění požadavku vyplývajícího z čl. 36 Listiny a z čl. 6 Úmluvy, aby byla rozhodnutí soudu, na jejichž základě došlo ke zbavení osobní svobody, náležitě odůvodněna, což znamená, že z nich musí být seznatelné důvody, pro které soudy považovaly za splněné podmínky pro tento zásah [srov. nálezy ze dne 21. 1. 2014 sp. zn. IV. ÚS 2468/11 (N 6/72 SbNU 83), ze dne 27. 3. 2011 sp. zn. IV. ÚS 3441/11 (N 61/64 SbNU 723) nebo ze dne 22. 11. 2010 sp. zn. IV. ÚS 1834/10 (N 231/59 SbNU 357)]. Argumenty použité soudy musí jasně odůvodňovat reálnost rizik a obav vyžadujících držení ve vazbě. Jen tak je možné ověřit, zda byly dodrženy uvedené ústavněprávní požadavky. Výklad podústavních norem přitom nesmí být svévolný či nerozumný, nebo vybočující z obecně akceptovaných pravidel výkladu právních předpisů [např. nálezy ze dne 18. 10. 2011 sp. zn. IV. ÚS 1796/11 (N 178/63 SbNU 69), ze dne 8. 7. 1999 sp. zn. III. ÚS 224/98 (N 98/15 SbNU 17) nebo ze dne 17. 5. 2011 sp. zn. I. ÚS 2654/10 (N 94/61 SbNU 453)].

17. V posuzované věci není pochyb o existenci obavy, že by stěžovatel mohl opakovat trestnou činnost, pro kterou je stíhán; to v podstatě připouští i on sám. Sporné však bylo, zda účelu vazby není možno dosáhnout jinak, konkrétně pak sexuologickým ochranným léčením v ústavní formě, které bylo stěžovateli uloženo jiným soudem předtím, než bylo rozhodováno vazebním soudem v prvním stupni o věci stěžovatelovy předstižné vazby. Prvostupňový soud stěžovateli přisvědčil, že ano, krajský soud však ke stížnosti státního zastupitelství rozhodl opačně.

18. Ochranné léčení má sloužit k ochraně společnosti před nebezpečnými osobami postiženými duševní poruchou, nebo osobami závislými na návykových látkách, ambulantní péčí nebo jejich umístěním ve zdravotnickém zařízení, a to s cílem jejich opětovného zařazení do běžného života (Pavel Šámal in Šámal, Pavel a kol.: Trestní zákoník komentář; 3. vydání, Praha, C. H. Beck, 2023, str. 1495). Ústavní forma tohoto léčení je vykonávána zpravidla v psychiatrické nemocnici, popřípadě v jiném zdravotnickém zařízení a je vždy spojena s podstatným omezením osobní svobody léčeného (tamtéž str. 1503). Smyslem ochranného léčení má být jednak léčení samotné a resocializace dotčeného, jednak prevence opakování trestného činu způsobeného duševní poruchou a izolace jedince v případě, že je s ohledem na svůj zdravotní stav společensky nebezpečný a tím zajištění ochrany veřejnosti uložení ochranného léčení ústavního. Právě i u pachatelů trpících sexuální deviací ochranné léčení naplňuje funkci izolace a odtržení pachatele od dosavadního způsobu života

(důvodová zpráva k § 83 až § 89 zákona č. [373/2011](#) Sb., o specifických zdravotních službách). Ochranné léčení v ústavní formě představuje mimořádně závažné omezení osobní svobody léčeného, které někdy může znamenat větší újmu než nepodmíněný trest odnětí svobody, a to zejména díky neurčitosti svého trvání. Hlavní skutečností, která tento závažný zásah opravňuje, je hrozba nebezpečí ze strany pachatele. Je přitom zřejmé, že mezi těmito dvěma zájmy musí existovat určitá proporcionalita; tedy čím vyšší nebezpečí ze strany nepřičetné osoby hrozí, tím vyšší je možnost omezení její osobní svobody [náleze ze dne 3. 11. 2004 sp. zn. IV. ÚS 502/02 (N 166/35 SbNU 257)]. Pokud ochranné léčení ani v ústavní formě nebude zajišťovat dostatečnou ochranu společnosti, může být za podmínek dle § 99 odst. 5 trestního řádu změněno na zabezpečovací detenci.

19. Ustanovení § 67 trestního řádu připouští možnost vazby pouze pokud "nelze v době rozhodování účelu vazby dosáhnout jiným opatřením, zejména uložením některého z předběžných opatření". Již z této formulace je zřejmé, že instituty, kterými může být alternativně účelu vazby dosaženo, nejsou stanoveny taxativně. Vzhledem k účelu ochranného léčení v ústavní formě, které má sloužit právě k ochraně společnosti před nebezpečnými osobami, a vzhledem ke způsobu jeho výkonu, který je spojen s omezením osobní svobody, je nasnadě, že takovéto léčení patří mezi ta opatření, která mají potenciál vazbu nahradit. Na věci ničeho nemění, pokud je takové léčení ukládáno jiným soudem v jiném řízení, než je rozhodováno o vazbě, neboť postup orgánů státu je nutno hodnotit v celku, a to, jaký orgán rozhoduje či v jakém řízení, nic nemění na skutečnosti, že na obviněného má být reálně působeno, včetně omezení jeho osobní svobody režimem léčby. Ústavní soud proto shledává, že nařízené ústavní léčení obviněného je bezpochyby skutečností, kterou je nutné při rozhodování o jeho vazbě vyhodnotit. Sám fakt, že nejde o institut k náhradě vazby zakotvený v § 73 nebo § 73a trestního řádu, zmiňovaný krajským soudem, není rozhodující.

20. Ústavní soud nevylučuje, že i přes uložené ochranné léčení ústavní formou může být přípustné uvalení a trvání vazby. Lze si představit, že soud shledá, že uložení takového léčení dostatečně důvody vazby nerozptyluje, protože nelze realizovat nástup dotčeného do výkonu léčení (třebas pro nedostatečnou kapacitu dostupných zařízení), či pokud režim takového léčení nelze považovat za dostačující (například pro možnost snadnějšího útěku ze zdravotnického zařízení než z vazební věznice, či získání přístupu ke komunikační technice použitelné k páčání trestné činnosti). Případná nedostatečnost uloženého léčení v těchto směrech ovšem musí být obecnými soudy řádně odůvodněna.

21. Ústavní soud konstatuje, že odůvodnění usnesení krajského soudu výše formulované požadavky nesplňuje. Krajský soud sice dovozuje, že výkon ochranného sexuologického léčení v ústavní formě nelze pokládat za dostatečný ke splnění účelu vazby, nicméně tento závěr dostatečně nevysvětluje. Z neúčinnosti dřívějšího ochranného léčení v ambulantní podobě nelze dovozovat nedostatečnost formy ústavní, u které se nabízí předpoklad intenzivnější léčby, a která je spojena s režimem omezujícím osobní svobodu. Obecný závěr soudu o narušení stěžovatele pak neobjasňuje, proč by mu nástup na ochranné léčení ve zdravotnickém zařízení nedokázal zabránit v opakování trestné činnosti. Absence spolupráce pacienta není jediným důvodem pro nařízení ústavního ochranného léčení oproti ambulantní podobě, jakkoliv by se tak z odůvodnění krajského soudu mohlo zdát. Krajský soud svými úvahami nijak nevyvrací stěžovatelovu argumentaci, že dosavadní ambulantní léčba měla jen minimální rozsah a intenzitu. Omezení na osobní svobodě spojená s ústavním ochranným léčením nebyla krajským soudem v jeho rozhodnutí nijak zvažována. Není jasné, proč by neměl být případný poukaz stěžovatele na to, že by v zařízení neměl mít přístup ke kanálům použitelným k šíření dětské pornografie, ani by se neměl dostat do přítomnosti dětí, aby je mohl ohrožovat.

22. Pokud dále krajský soud uvedl, že nařízení výkonu ústavního ochranného sexuologického léčení ještě neznamená, že by jej stěžovatel mohl, třeba i z nedostatku kapacity, okamžitě nastoupit, jeho argumentace zde zůstala v rovině nepodložených spekulací. Žádný reálně existující nedostatek

kapacit nebyl obecnými soudy zjištěn. Krajský soud vznáší vůči okresnímu soudu výtku, že takové zjišťování ani neprovedl. Ta však není přílehlavá. Zaprvé stěžovatel správně poukazuje na to, že okresní soud postupoval v důvěře v dostatečnost zjištění učiněných obvodním soudem, který již nařídil výkon ústavního ochranného léčení v konkrétním zdravotnickém zařízení. A zadruhé, i kdyby se s tím spokojit neměl, případná nedostatečná aktivita obecných soudů při zjišťování relevantních skutečností nemůže jít k tíži stěžovatele. Bylo jejich úlohou, aby nutnost vazby řádně doložily. Pokud se krajský soud domnívá, že něco nebylo dostatečně zjišťováno, měl to zjistit sám a teprve poté rozhodnout.

23. Ústavní soud též upozorňuje, že dle § 351 odst. 2 trestního řádu je-li "osoba, které bylo uloženo ochranné léčení, při pobytu na svobodě nebezpečná pro své okolí, nařídí předseda senátu bezodkladně její dodání do zdravotnického zařízení". Trestní řád tak evidentně počítá s tím, že institut ochranného léčení bude užíván i právě v situacích, kdy je nutno urychleně zabránit možnému páchání protiprávní činnosti osobou, jež má být léčena. Dostatečně rychlá realizace takovéto procesní úpravy v reálné praxi je pak na orgánech státu. Případnou hypotetickou hrozbu prodlení a jiných pochybení při ní opět nelze klást k tíži stěžovatele. Jde spíše o věc práce a koordinace jednotlivých orgánů veřejné moci, jejichž efektivní fungování musí vyřešit a zajistit stát.

24. Kromě toho lze podotknout, že ochranné léčení má trvat, dokud to vyžaduje jeho účel (§ 99 odst. 6 trestního zákoníku). Z tohoto pohledu jím může být společnost před pachatelem chráněna i lépe než institutem vazby, neboť ochranné léčení může trvat déle.

25. Ústavní soud uzavírá, že pokud bylo obviněnému uloženo a má nastoupit ochranné léčení ústavní formou, je podmínkou držení ve vazbě přesvědčivé odůvodnění vysvětlující, proč takovýmto léčením ani přes jeho ústavní formu nelze dosáhnout účelu vazby. Nedostatečnost takovéto odůvodnění představuje porušení práva na soudní ochranu zaručeného čl. 36 odst. 1 Listiny.

26. Bude nyní na krajském soudu, aby o stěžovatelově vazbě znovu rozhodl (srov. body 19 a 20). Přitom budto přesvědčivým způsobem odůvodní, proč uložení ochranného léčení nepostačuje jako náhrada vazby, nebo stížnost proti prvostupňovému rozhodnutí zamítne.

27. Ze všech výše uvedených důvodů Ústavní soud ústavní stížnosti podle § 82 odst. 1 zákona o Ústavním soudu, a to mimo ústní jednání, vyhověl.

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Likvidace dědictví](#)
- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)